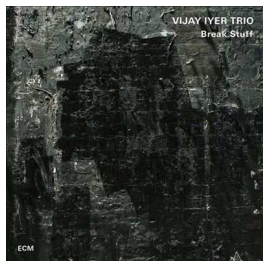

VIJAY IYER TRIO
Break Stuff
 ECM

Bezetting:

Vijay Iyer (p),
 Stephan Crump (b),
 Marcus Gilmore (d).

JAZZ OP DE PLAAT

'Break Stuff' is het derde album van pianist Vijay Iyer bij ECM, maar zijn lijst met uitgegeven muziek is indrukwekkend veel groter. Voor een betrekkelijk jonge en al meermalen gelauwerde pianist (1971) is een reeks van twintig albums onder eigen naam bepaald imponerend, nog afgezien van de enorme serie platen waarop hij meespeelt. De titel van zijn laatste werk verwijst naar de momenten tussen de gebeurtenissen, de momenten die volgen op wat gebeurd is en wat aanstonds te gebeuren staat. Het is het moment van niets, van wisseling, van verandering die nog niet is maar op het punt staat te ontstaan. 'Break Stuff', dat wat plaatsvindt wanneer de continuïteit breekt, het moment waarop alles weer tot leven komt. Wanneer je met deze kennis geconcentreerd luistert naar 'Break Stuff' lijkt het bijna alsof er een nieuw idioom ontstaat, inderdaad dat van het vacuum dat zijn leegte prijsgeeft. Aarzelend en doortastend tegelijk. Iyers spel is soms minimalistisch en repetitief en lijkt in die zin wel wat op de muziek van Nik Bärtsch en zijn band Ronin. Op andere moment is zijn spel uitgesproken lyrisch zoals in het schitterende solo gespeelde 'Blood count' van Billy Strayhorn, dat zich in het midden van de cd bevindt, als een verstild reflectief moment. Opmerkelijk is ook de bijdrage van zijn twee medespelers, die als 'co-constructors' met bas en drums fascinerende patronen creëren waarin de dynamiek van het trio fraai tot uiting komt. 'Break Stuff' is geen vanzelfsprekend werk. Maar dat maakt het juist ook zo boeiend.

Frank Huser

Bekijk de trailer van 'Break Stuff': <http://bit.ly/1BPfOI>

MIGUEL RODRIGUEZ
Contra Sentido
 Dox Records

Bezetting:

Miguel Rodriguez (p),
 Maria Marin (voc),
 Luciano Poli (b),
 Francesco de Rubeis (d),
 Miguel Hiroshi (perc).

Miguel Rodriguez studeerde in Amsterdam en Rotterdam aan het conservatorium. Zijn naamsbekendheid steeg in Nederland enorm toen hij als pianist bij saxofonist Benjamin Herman terecht kwam. Vervolgens speelde hij bij saxofonist Ben van den Dungen. Ook niet mis. Rodriguez' debuut-cd als leider verscheen in 2013. 'Contra Sentido' is zijn tweede eigen album. Rodriguez komt van oorsprong uit Madrid. En dat is in zijn muziek te horen. In zijn jazz klinken Spaanse melodieën door. Daarmee onderscheidt hij zich. Evenals jazz is flamenco in dit platte landje niet echt de meest beluisterde muziek. Laat staan dat het algemeen bekende muziek is. Voordeel is dat in beide stijlen de spanningsboog belangrijk is. Daar weet Rodriguez wel raad mee.

Het totaalgeluid van de cd is eigentijds: strak, maar genuanceerd drumwerk, aangenaam pianospel, uitstekend samenspel en de flamenco zang van Maria Marin. Marin zingt flamenco over een jazzbegeleiding. Niet alleen in 'Solea', maar ook in 'Bailala gozala'. Op de oorspronkelijke tekst van dat laatste nummer schreef Rodriguez een thema, waarin hij dicht bij de flamenco-traditie blijft. In een snelle versie van 'Background music' (Warne Marsh) laat Rodriguez horen dat hij als jazzpianist zijn bronnen kent. Hij voert het stuk uitstekend uit. Begiftigd met een grote techniek gaat hij zijn eigen gang, terwijl het toch toegankelijk blijft. In Franz Lehars 'Yours is my heart alone' laat hij eerst keurig horen wat je met het thema kan doen, om er uiteindelijk als een losgeslagen Oscar Peterson mee aan de rol te gaan. Bassist en slagwerker volgen hem daarbij met plezier. Op 'Contra Sentido' is veel te genieten.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over de cd: <http://bit.ly/1bcjJ5r>